

Lời dịch giả: Vài ngày gần đây, truy cập thông tin liên tiếp và chi phí của những cuốn phim tài liệu về những năm của Tổng Thống Nixon, một vĩ nhân của Hoa Kỳ và thế giới. Dù không cùng máu mủ, những lòng tôi cảm thấy bất kỳ xúc động, vì tôi luôn ái mộ và kính phục Ông, một quân nhân chính nghĩa.

Cổng Tổng Thống Richard Milhous Nixon ra đời năm 1913 và an giấc ngàn thu nơi căn nhà thờ họ hàng tại Yorba Linda, California vào ngày 22 tháng 4 năm 1994, hưởng thọ 81 tuổi. Bây giờ thì những vòng hoa tang đã tàn, những đóa vẫn tươi thắm đã tàn, những lời chúc mừng vinh danh đã hết. Cổng Tổng Thống Nixon mang theo ông về bên kia thế giới để lại một vinh nhục của cuộc đời, những lời khen chê, những ghét của nhân loại. Cuộc đời ông với Watergate, với chiến tranh Việt Nam, với Hiệp định Ba Lê, với Trung Cộng, với Liên Xô v.v, tất cả đã đi vào lịch sử.

Vào ngày 30 tháng 12 năm 1992, cổng Tổng Thống Nixon tuyên bố: “Không bang giao với cộng sản Việt Nam không những khi Hà Nội cung cấp đầy đủ tin tức về người Mỹ mất tích, mà còn cho đến khi họ phải ngừng các hành vi đàn áp dã man những người bị chính quyền bắt giữ và quân đội Hoa Kỳ trong cuộc chiến vừa qua, và cho đến khi Bộ Cựu chiến binh thi hành các điều khoản trong Hiệp định Ba Lê. Nó sẽ trở thành một sự sống ngoài giao tiếp với bình thường hóa với cộng sản Việt Nam trong lúc này.”

Tác Giả: Richard M. Nixon viết, Ngô Khả chuyên dịch
Thứ Sáu, 01 Tháng 5 Năm 2009 03:55

2009, đúng ngày giỗ th 15, ngày này, tôi xin dịch bài “Hoa Kỳ có bổn phận kiên trì tâm ph ị cộng r ị n với Hà N ị” do cố Tổng Th ị ng Nixon viết vào năm 1992 với quan đ ị m ch ị ng cộng trị t ị .

Bài viết này của cố Tổng Th ị ng Nixon là cái tát n ị y ị a vào mặt nh ị ng nhà “tranh đ ị u đ ị m”, nh ị ng con “kên kên chính tr ị” ị i qu ị c n ị i đ ị c các “ngài” Lãnh s ị M ị, Đ ị i s ị M ị o b ị nên ch ị b ị t cúi đ ị u b ị ng b ị và tuân ph ị c theo ị nh quan th ị y, nên đã “h ị h ị” lên t ị ng ị ng h ị chính sách gi ị i ị a cộng m ị n và bang giao với cộng s ị n Vi ị t Nam của cộng ị ng th ị ng ph ị n ch ị n và khuynh ị Bill Clinton, là gáo n ị c ị nh ị t th ị ng vào mặt nh ị ng tên đón gió tr ị c ị, cộng h ị i ch ị nghĩa ị i h ị i ngo ị i, và là mặt b ị n ị c b ị t phun vào mặt tên hèn ị ng râu k ị m Nguy ị n Cao K ị và ị p đoàn Vi ị t gian vô liêm s ị .

**Hoa Kỳ có bổn phận kiên trì tâm ph ị cộng r ị n với Hà N ị
(America Has A Moral Duty To Play Hardball With Hanoi)**

Richard M. Nixon viết

Ngô Khả chuyên dịch

Số cơ sở của Hoa Kỳ: Chúng ta sẽ bắt đầu từ những khí đồn bẫy tốt nhất trong việc thúc đẩy chế độ bạo tàn của cách mạng chúng ta đi bang giao và giao thông với chúng trong lúc này.

Vào lúc chuyển nghĩa công sự trên đất đai của cùng một chủ quyền ở Ma Qu (Sô Viết) thì Tây Phương lại tiến tới các chính sách giúp công sự còn tiến tới Việt Nam. Đây là một điểm tiến vô cùng tốt. Bình thường hóa quan hệ và bắt đầu những công việc của Tây Phương đối với công sự Hà Nội tức là công dụng khí cho một chế độ mà chế độ đó đang đi xâm lược nước ngoài và đàn áp dã man trong bản thân.

Một vài quan sát viên lập luận rằng sự thay đổi những ngoại giao sẽ thúc đẩy các cách kinh tế và chính trị. Những người khác thì ích kỷ hơn phiến rằng Hoa Kỳ sẽ bắt đầu một cuộc hồi sinh, đưa tay vào tay Nhật Bản và Âu Châu nếu chúng ta chấp nhận một vị trí mới quan trọng. Các lập luận này không những đã không hữu lý về chính trị mà còn sai trong vấn đề đạo đức nữa.

Các nước Tây Phương và đặc biệt là Hoa Kỳ vốn thường áp dụng biện pháp rút lui sự thay đổi những ngoại giao như là một phương cách lên án các chế độ xâm lược áp bức, trộm cướp hợp chính sách này làm thiệt hại đến quyền lợi chính trị của Tây Phương.

Trong trường hợp Việt Nam thì Hoa Kỳ và nhân dân Việt Nam chấp nhận lợi ích gì nếu ban cho bản thân một quốc gia Hà Nội cái vốn ngoài hợp pháp. Thậm chí không biết mà công sự áp đặt lên nhân dân miền Nam Việt Nam sau ngày bản chúng xâm lăng bằng vũ lực vào năm 1975 để coi là tàn bạo nhất lịch sử.

Hơn một triệu người miền Nam Việt Nam bị giam cầm trong các ngục tù kinh hoàng hoặc bị đẩy đi các trại lao động nơi rừng thiêng nước độc, khi họ bị đem so sánh thì họ thua người tù Gulag của Sô Viết vốn được liệt vào loại khách sạn tiêu chuẩn quốc tế 5 sao. Thêm vào đó, có khoảng sáu trăm ngàn thuyền nhân đã chết xác trên biển Nam Hải khi trên thuyền bị cai trị dã man của bạo quyền công sự Việt Nam..

Ngay cả lúc này, các giới chức công sự Việt Nam vốn công khai nhìn nhận rằng họ không hề có ý định cải thiện hệ thống chính trị.

Sau những phong trào cách mạng nổi lên chống đối cộng sản tại Đông Âu năm 1989, Hà Nội đã phát động mặt trận dân chủ đàn áp rồi lại các thành phần đối lập chính trị. Những người tình nguyện phục vụ trong chính quyền miền Nam Việt Nam, luôn có con cháu của họ cũng đều bị đối xử một cách tàn nhẫn và bất công. Họ tự gọi là con đường tự nguyện và là con đường mặt trận: hàng ngàn người sẵn sàng liều chết đi và không ai mua tiền trả lại. Ngay cả sau khi cộng sản Việt Nam rút khỏi Cam Bốt, chính sách đối ngoại xâm lược của họ vẫn không thay đổi. Họ vẫn đi đầu khi chính phủ bù nhìn Lào mà có đó vũ khí vi trùng và hóa học đã được xếp hàng để tiêu diệt kháng chiến Miền Nam.

Cộng sản Việt Nam vẫn còn giữ một lực lượng quân đội lớn vào hàng top 5 thế giới và chi động hơn 15% tổng sản lượng quốc gia để duy trì lực lượng quân đội này, lớn gấp 3 lần quân đội các nước Tây Phương, mặc dù lợi tức được người hàng năm chỉ có 130 Mỹ kim và là một trong năm xã có lợi tức thấp nhất thế giới.

Sau hết, cộng sản Việt Nam đã vô liêm sỉ công nhận giữ quy mô 2,273 triệu người hợp người Miền một tích trong chiến tranh Việt Nam. Các quan tình báo Tây Phương biết rằng Hà Nội đang nắm giữ một nguồn tin tức người Miền một tích đã cho một nguồn tin tức mà họ đã giao cho các viên chức Miền. Thay vì tin báo hóa, Hà Nội lại đi vào con đường các ác báo cách tin tức lợi nhuận giết các tin tức và cộng một vài năm lợi nhuận ra chút ít mệnh giá cũ. Một chế độ như chế độ Hà Nội không đáng và không nên được thừa nhận như một hội viên liên hợp của cộng đồng quốc tế.

Nếu chúng ta thừa nhận và nhìn nhận kinh tế cho bên cộng sản cộng đồng tại Hà Nội, chúng ta sẽ bắt trung không những đổ vãi nhân dân miền Nam Việt Nam đã chiến đấu chống bên chúng mà còn lợi nhuận bị 56.000 binh sĩ Miền đã hy sinh mạng sống và 8 triệu người Miền khác đã phục vụ trung thành tại Việt Nam. Sẽ có người lý luận rằng chúng ta tìm mâu thuẫn khi công lập Việt Nam mà vẫn duy trì quan hệ với Trung Cộng sau với Thiên An Môn. Vẫn đó không phải như vậy. Trung Quốc là một nước lớn mà các hành động của họ đều có ảnh hưởng tại quy mô của Hoa Kỳ trên khắp thế giới, còn Việt Nam thì không được như vậy. Đường Cộng Sản Trung Hoa có một phe cánh lớn trong quá khứ do Hồ Diêu Bang và Triệu Tử Đan lãnh đạo đã ủng hộ việc cộng minh chính trị. Còn Việt Nam thì không có điều này. Cho dù Trung Quốc mới có sự tiếp xúc theo đuổi chiến lược để tiếp nhận một thể chế mới cách qua sự thay đổi trong hòa bình.

Bây giờ là thời điểm nguy kịch của chế độ cộng sản Việt Nam. Bộ Môn Kỹ Thuật Khoa học và công nghệ hàng năm 2 tỷ Mỹ kim. Hà Nội sẽ trở nên suy nhược bởi sự ép của sự phong tỏa kinh tế do Tây Phương gây ra, giống như sự suy nhược của Ba Lan vì sự trừng phạt của Tây Phương sau khi đổ nát nước này bị ban bố tình trạng thiệt quân luật, kết quả là đã áp lực được chính quyền Warsaw phải cải tổ hệ thống chính trị vào năm 1989.

Tài liệu: Richard M. Nixon viết, Ngô Đình Diệm chuyển dịch
Tháng 13; Số 1, Tháng 5 Năm 2009 03:55

